

[Glønborg]

samme linje. Det hænder somme tider, at udenrigsministeren lufter nogle tanker om besparelser på visse områder, som jeg kan være lidt nervøs for. Det hænder også somme tider, at udenrigsministeren lufter nogle tanker om at bruge nogle penge til noget andet end det, jeg egentlig syntes at de burde være beregnet til.

Og det, udenrigsministeren ikke selv får sagt af, skal vi sige slemme ting på dette område, er der somme tider andre fra de to regeringspartier, som går ud og siger – somme tider i en vis konkurrence med Fremskridtspartiet.

Derfor synes jeg, det ville være en god ting, om vi satte os hen og i fællesskab lavede denne analyse af situationen. Jeg tror såmænd, at situationanalysen ville minde meget om den, udenrigsministeren lige gav et kort overblik over.

Udenrigsministeren henviser til, hvad vi har lavet, de beslutninger, vi har taget, og jeg er meget glad for den betænkning, vi fik fra Udenrigsudvalget for 2 år siden. Jeg synes, den har sat meget på plads.

Jeg er også meget glad for den beslutning, man tog for nogle år siden her i Folketinget, om en fast stigningstakt, indtil vi nåede op til 1 pct. af bruttonationalindkomsten. Vi ved alle sammen, at den ene procent når vi næste år, og så kommer spørgsmålet: Hvad skal vi så?

Og selv om fru Ebba Strange – for øvrigt til min store forundring – ikke rigtig kan finde ud af, hvilke ben Kristeligt Folkeparti står på, må jeg sige, at hvis fru Ebba Strange ville se sig lidt bedre for, ville hun være fuldstændig tindrende klar over, hvilke ben vi står på og går på, for de er veldefinerede såvel i vores programmer som i vores adfærd i salen og alle andre steder.

Vi har en meget klart defineret politik på dette område, så vi er ikke i tvivl om, hvad vi vil. Der er ikke nogen som helst tvivl om, at når vi når den ene procent i 1992, så vil vi videre. Vi vil have en fortsat stigende ulandsbistand. Men vi forbeholder os naturligvis ret til og føler, at vi har pligt til at diskutere undervejs, at vi får den bedste anvendelse af hver eneste krone, vi giver ud til dette formål. Der er jeg 100 pct. enig med den konservative ordfører og med Venstres ordfører om, at vi skal se nøje til, at vore penge bliver rigtigt anvendt.

Det glæder mig, at udenrigsministeren ikke var uden forståelse for, at der kunne være et vist behov for at få kulegravet, at få et overblik over og at få fastsat nogle rammer.

Men udenrigsministeren frygter, at en kommission kunne blive en stopklods; og det synspunkt blev åbenbart købt af en del af de øvrige ordførere.

Udenrigsministeren brugte den lille tilsnigelse – undskyld, at jeg kalder det en tilsnigelse – at sige, at en kommission skulle begynde forfra. Hvor står det skrevet, at en kommission skal begynde forfra? Det står ikke i grundloven, og det står heller ingen andre fornuftige steder. Selvfølgelig skal en kommission arbejde videre på det grundlag, der eksisterer. Og der eksisterer heldigvis masser af godt grundstof at gå videre med i dette arbejde.

Spørgsmålet er altså: Hvad gør vi efter 1992 med hensyn til størrelse? Og hvad gør vi med hensyn til fordeling?

Udenrigsministeren og ordførerne må i det mindste give mig ret i, at selv om vi for 2 år siden stak nogle retningslinjer af for ulandsbistanden, er der sandelig sket noget i denne verden i de 2 år, der er gået siden da.

Vi har klart mærket et behov for støtte i Østeuropa. Behovet er der, det er vi enige om. Og viljen til at hjælpe udtrykkes fra alle sider – fra et enkelt partis side dog på betingelse af, at det ikke koster penge – men ellers tror jeg, vi alle er indstillet på, at det også skal koste nogle penge. Men så er vi optaget af, hvor vi skal finde dem. Og dér er det, udenrigsministeren et par gange har været ude med snøren efter at tage lidt fra ulandsbistanden. Og dér er vi så nogle, som klart og tydeligt har sagt fra. Ulandsbistand skal være ulandsbistand!

Men vi skal også have en Østeuropabistand. Det, vi ønskede med det stykke arbejde, vi ville have sat i gang, var at få afklaret: Hvad er ulandsbistand? Og hvad er Østeuropabistand? Det har ikke været så svært, for de har egentlig nemt kunnet holdes fra hinanden. Vi har et lillebitte fælles område i det, vi kalder Demokratifonden. Og det har vi affundet os med på god og rimelig vis.

Men så kommer det nye ind i sagen, nemlig miljøbistand rundt om i verden. Vi ved alle, at der er nogle lande i denne verden, der har brug for hjælp fra os til at klare nogle miljøproblemer, men de falder ikke ind under de definitioner, vi har stillet op for ulandsbistand.

Men Kristeligt Folkeparti mener, at der skal ydes en sådan miljøhjælp. Og jeg har forstået på de forskellige ordførere, at man ikke var imod dette. Jeg fik indtryk af, at også udenrigsministeren meget klart så, at her har vi en op-